

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏଣେତେଣେ ଭ୍ରମିତ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପରମଧ୍ୟାମ ଘରେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ବୁଦ୍ଧିକୁ ଅତି ଦୂରକୁ ନେଇଯାଅ— ଏହାକୁ ହିଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କୁହାଯାଉଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କ’ଣ ହୋଇଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- (୧) ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ସମରଣ କରୁଥିବା ପିଲାମାନେ କେବେ କୌଣସି ବିକର୍କ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏଭଳି କର୍କସ ହେବ ନାହିଁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ବାବାଟଙ୍କର ଗୁଣାନ୍ତି ହେଉଥିବ । ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟବହାର ମଧୁସ୍ୱ ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଥାଏ । (୨) ସେମାନେ ଭୋଜନ କରିବା ସମୟରେ ମଧୁସ୍ୱ ବାବାଟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନିଦ ମଧୁସ୍ୱ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ । ସେମାନେ ବହୁତ ସହନଶୀଳ ଏବଂ ବହୁତ ମିଠା ସ୍ୱାଦାବର ହୋଇଥାନ୍ତି, ବାବାଟଙ୍କୁ କୌଣସି କଥା ଲୁଚାଇନଥାନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ହମାରେ ତୀର୍ଥ ନ୍ୟାରେ ହେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତେବେ କେହି ନିରାକାର ବାବାଟଙ୍କୁ ଭାବୁଛନ୍ତି, କେହି ସାକାର ବାବାଟଙ୍କୁ ଭାବୁଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ମାତା-ପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ବାପଦାଦା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଭାବିବା ମାତା-ପିତା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେବେ ମଧୁସ୍ୱ ମାତା ଅଲଗା ଏବଂ ପିତା ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ନିରାକାର ବାବା ବୁଝାଇବେ ତେବେ ମଧୁସ୍ୱ ନିରାକାର ବାବା ଅଲଗା ଏବଂ ସାକାର ବାବା ଅଲଗା । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଶିବବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଯେ ଗୋଟିଏ ହେଲା ଶାରୀରିକ ତୀର୍ଥ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମିକ ତୀର୍ଥ । ତେବେ ଶାରୀରିକ ତୀର୍ଥ ଅଧାକଳ୍ପ ପରମ୍ପରା ଚାଲୁଛି, ଯଦି କହିବା ଯେ ଏହା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତରୁ ଚାଲିଆସୁଛି ତେବେ ପୁଣି ଏପରି ଭାବିବେ ଯେ ଆରମ୍ଭରୁ ଏହା ଚାଲିଆସୁଛି ତେଣୁ ଅନାଦି ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ତ’ ଆରମ୍ଭରୁ ହୋଇନଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଅଧାକଳ୍ପରୁ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ବାବା ଆସି ଏହି ତୀର୍ଥର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନମନାଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ତୀର୍ଥ । ଏକଥା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ଧର୍ମସମ୍ପାଦକଙ୍କ ନିକଟକୁ ତୀର୍ଥ କରିବାପାଇଁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଏହା ମଧୁସ୍ୱ ଅଧାକଳ୍ପର ନୀତି-ପ୍ରଥା ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ତୀର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କାହାକୁ ସଦଗତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜେ ହିଁ ବାରମ୍ବାର ତୀର୍ଥ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଅମରନାଥ, ବଦ୍ରିନାଥକୁ ବର୍ଷ-ବର୍ଷ ଧରି ତୀର୍ଥ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଚାରିଧାମର ଯାତ୍ରା ମଧୁସ୍ୱ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ଆତ୍ମିକ ତୀର୍ଥକୁ କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବବାବା ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମନମନାଭବ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସବୁ ତୀର୍ଥକୁ ଛାଡ଼ି, ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମେମାନେ ପ୍ରକୃତ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟକୁ ଚାଲିଯିବ । ଯାତ୍ରା ଅର୍ଥାତ୍ ଯିବା ଆସିବା କରିବ । ତାହା ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ଯାତ୍ରା କରିନା’ନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ରୂପକ ଆଶ୍ରମରେ ଯାଇ ବାସ କରିବ । ଏଠାରେ ତ କେବଳ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଆଶ୍ରମ ନାମ ରଖିଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏଠାରେ କୌଣସି ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଆଶ୍ରମ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଆଶ୍ରମ କୁହାଯାଏ । ନର୍କକୁ ଏହି ନାମ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ନର୍କବାସୀ ନର୍କରେ, ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟବାସୀ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଶାରୀରିକ ଆଶ୍ରମକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଫେରି ଆସିଥା’ନ୍ତି । ଏକଥା ବେହଦର ବାବା ଆସି ଆମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ବେହଦର ସତ୍ୟଗୁରୁ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ମଧୁସ୍ୱ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ଆଗାଖି ଗୁରୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସିଏ କୌଣସି ସତ୍ୟ ଗୁରୁ ନୁହଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସିଏ ତ’ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ତ ନୁହଁନ୍ତି । ଯଦି ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ହୋଇଥାନ୍ତେ ତେବେ ସିଏ ନିଜେ ମଧୁସ୍ୱ ଗତି-ସଦଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏମାନେ ତ କେବଳ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଶିଖମାନେ ମଧୁସ୍ୱ ସତ୍ୟଗୁରୁ ଅକାଳ ବୋଲି କହିଥା’ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଅକାଳ ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସତ୍ୟଗୁରୁ ମଧୁସ୍ୱ କହୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ସଦଗତିଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଇସଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧ ଅଥବା ବ୍ରହ୍ମମା ଆଦି କେହି ବି ସଦଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମମା, ଗୁରୁ ବିଷ୍ଣୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ଯଦିଓ ବ୍ରହ୍ମମାଙ୍କୁ ଗୁରୁ କୁହାଯିବ କିନ୍ତୁ ବିଷ୍ଣୁ, କିମ୍ବା ଶତ୍ରୁକର ତ ଗୁରୁ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମମା ନାମ ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମମା ଗୁରୁଙ୍କର ମଧୁସ୍ୱ କେହି ଗୁରୁ ଥିବେ ନା । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଅକାଳଙ୍କର କେହି ଗୁରୁ ନାହାନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ଗୁରୁ ବା ଦାର୍ଶନିକ ଅଥବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପାଦେୟ ନାହାନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧଦେବ ପ୍ରଭୃତି ଧର୍ମପିତାମାନେ ନିଜ ପକ୍ଷରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତଳକୁ ନେଇଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ୱ ରଜୋ-ତମୋରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ସେମାନେ କାହାକୁ ସଦଗତି ଦେବା ପାଇଁ ଆସୁନାହାନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ହିଁ ସଦଗତିଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପୁଣି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଗୁରୁ କରିବାର କ’ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧୁସ୍ୱ ଗୁରୁ, ତୁମେ ମଧୁସ୍ୱ ଗୁରୁ, ମୁଁ ମଧୁସ୍ୱ ଶିବ, ତୁମେ ମଧୁସ୍ୱ ଶିବ— ଏହା ଦୃଷ୍ଟିରେ ତ କାହାର ପେଟ ପୂରୁନାହିଁ । ବାକି ହିଁ, ସେମାନେ ପବିତ୍ର, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କାହାକୁ ସଦଗତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଶିବବାବା କେବଳ ଜଣେ,

ଯାହାତ୍କୁ ସତ୍ୟ ଗୁରୁ କୁହାଯାଉଛି । ଗୁରୁ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଅଛନ୍ତି । ଶିଖାଉଥିବା ଉସତାଦତ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ କହୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଉସତାଦ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ମାୟା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ତରିକାଲଦର୍ଶୀ ପଣିଆର ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଅଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ହେଉଛ । ଯେଉଁମାନେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଢ଼ଞ୍ଚାନକୁ ଜାଣନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୁଅନ୍ତି । ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ରକୁ ବା କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିବା, ଏକା କଥା ଅଟେ । ତେବେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ସଂକେତ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଗାୟତ୍ରରେ ରହିଛି । ଦର୍ଶନ ଗାୟତ୍ରର ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା । ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରହିଛି । ଏଠାରେ ତୁମର କୌଣସି ପୁସ୍ତକର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ବାବା ଯାହା ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ହିଁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ବାପାତଙ୍କର ସମ୍ପଦତ୍ତିରେ ତ ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଭଳି ସମ୍ପଦତ୍ତି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଣା ରୂପରେ ବାବାତଙ୍କର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ରାଜତ୍ୱ ମିଳିବ । ଯଦି ଟିକିଏ ବି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଶୁଣିଲ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ବାବାତ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଲ ତେବେ ତୁମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଦୁନିଆର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିଥାନ୍ତି । କାହିଁ ବିଶ୍ୱର ମହାରାଜା ପଦ, କାହିଁ ପରଜାରେ ମଧ୍ୟ ଦାସ-ଦାସୀ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରା ରାଜଧାନୀ ସଥାପନ ହେଉଛି । ବାବାତଙ୍କର ହେବା ଦ୍ୱାରା ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ବରଫା ତ ନିର୍ଗତିତ ଭାବରେ ବାବାତଙ୍କଠାରୁ ମିଳିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏହା ସମ୍ପୁରଣ ନୁଆ କଥା ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସତ୍ୟପୁରରେ ବିକାରର କଥା ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ମାୟା ହିଁ ନାହିଁ ତେଣୁ ବିକାର କେଉଁଠୁ ଆସିବ । ଦ୍ୱାରାପରଯୁଗରୁ ହିଁ ମାୟାର ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣର ଟଟି ଜଞ୍ଜିର । ସେଠାରେ ଏସବୁ ନଥାଏ । ତେବେ ଏହା ଉପରେ ଅଧିକ ଆଲୋଚନା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ବାକି ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେବାର, ସିଂହାସନରେ ବସିବାର, ମହଲ ପ୍ରଭୃତି ତିଆରି କରିବାର ଯେଉଁ ନୀତି-ନିୟମ ଥିବ-ତାହା ନିର୍ଗତିତ ଭାବରେ ଭଲ ହିଁ ହୋଇଥିବ କାରଣ ତାହା ହେଉଛି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଦୁନିଆ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଏହି ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରାରେ ତୁମକୁ ନିରନ୍ତର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠିଥାନ୍ତି । ସେହିପରି ଢ଼ଞ୍ଚାନମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାତ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ ଆଉ କୌଣସି ପୁସ୍ତକ ଇତ୍ୟାଦି ପଢ଼ିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ କାହିଁକି ନା ଏବେ ଛୋଟ-ବଡ଼ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ମୃତ୍ୟୁ ଦର୍ଶନାୟମାନ । ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ କହନ୍ତି— ଉଗ୍ରବାନତ୍କୁ ସମରଣ କର । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯଦି ଉଗ୍ରବାନତ୍କୁ ସମରଣ ନ କରିବ ତେବେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି— ମନମନାଭବ । ଏହି ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଭିନେତା, ଶିବବାବାତଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ତେଣୁ ସବୁବେଳେ ବାବାତ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏମିତି ତ ଛୋଟ ପିଲାକୁ ଉଗ୍ରବାନତ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିବାକୁ ପଡୁଛି କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ କେବଳ ବାବାତଙ୍କ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । କାହା ସହିତ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ କ୍ଷତିକାରକ । ଯଦି କେହି କିଛି କହିଲେ, ତେବେ ଶୁଣି-ନଶୁଣିଲା ପରି ରହିବା ଉଚିତ୍, ସାମନା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଲଢ଼େଇ ହେବ । ପରତ୍ତେକ କଥାରେ ସହନଶୀଳ ମଧ୍ୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ବାବା ପିତା ସହିତ ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି କିଛି ବି କଥା ହେଲା ତେବେ ତୁମେ ବାବାତ୍କୁ ସମାଚାର ଦିଅ । ସେକଥା ଧର୍ମରାଜତଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ ଏବଂ ସିଏ ଦଣ୍ଡର ଭାଗୀଦାର ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସୁଖଦାତା ଅଟେ । ଦୁଃଖୀ ହେଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ଧର୍ମରାଜ ଦଣ୍ଡ ଦେଉଛନ୍ତି । ମୋର ଦଣ୍ଡ ଦେବାର ଅଧିକାର ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ମୋତେ ଶୁଣାଇଲେ ମଧ୍ୟ, ଧର୍ମରାଜ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି । ବାବାତ୍କୁ ଶୁଣାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ କାହିଁକି ନା ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଧର୍ମରାଜତଙ୍କର ତାହାଣ ହାତ । ସତଗୁରୁତଙ୍କର ନିନ୍ଦୁକକୁ ଠାବ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଧର୍ମରାଜ ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ କରିବେ ଯେ କାହାର କ'ଣ ଦୋଷ ? ତାତ୍କ ପାଖରେ କିଛି ବି ଲୁଚି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଭୁଲ ହୋଇଗଲା, ତେବେ କଳ୍ପ ପୁରୁରୁ ମଧ୍ୟ କରିଥିବ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେମାନେ ସବୁବେଳେ ଭୁଲ କରୁଥିବ । ତେବେ ଅଭୁଲ୍ କିପରି ହେବ ? ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲେ କ୍ଷମା ମାଗିନେବା । କୋଳକତା ଆଡେ, ଯଦି କାହାର ଗୋଡ଼ ବାଜିଯାଏ ତେବେ ତୁରନ୍ତ କ୍ଷମା ମାଗିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ପରସ୍ପରକୁ ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ଆଚରଣ ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ବାବା ତ ବହୁତ କଥା ଶିଖାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏହାତଙ୍କର ରେଜିଷ୍ଟର ଖରାପ । ଯଦି ନିନ୍ଦା କରାଉଛନ୍ତି ତେବେ ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମର ବିକରମର ବୋଝ ତ ରହିଛି । ଏହାର ଦଣ୍ଡ ତ ତୁମକୁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ପୁଣି ବି ଏଠାରେ ରହି ଯଦି ବିକରମ କରୁଛ ତେବେ ଶହେଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ତେବେ ଦଣ୍ଡ ତ ନିର୍ଗତିତ ଭାବରେ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଯେପରି ବାବା କାଶୀ କଲବଟ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତାହା ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଢ଼ଞ୍ଚାନମାର୍ଗର କଥା, ପରଥମତଃ ପୁରୁର ବିକରମ ରହିଛି, ଦ୍ୱାର୍ତ୍ତୀୟରେ ପୁଣି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବିକରମ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାର ଦଣ୍ଡ ଶହେଗୁଣା ହୋଇଯାଉଛି । ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ତ ପରତ୍ତେକ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କୌଣସି ପାପ କର ନାହିଁ, ନଷ୍ଟମୋହା ହୁଅ । ସେଥିପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ମମ୍ମା-ବାବାତ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହାତ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରାପ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ଏହାତ୍କ ଗରୀରରେ ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଶିବବାବାତ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏହାତ୍କ ଗରୀରରେ ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏହାତ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ନା, ଶିବବାବାତ୍କୁ

ଶାନ୍ତିଧାମରେ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ଶିବବାବା ଏବଂ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଦିନ ସବୁ ଗୁଡ଼ିକରେ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ— ଶିବବାବା ପରମଧାମରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଶିବବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ସେଠାରେ (ଶାନ୍ତିଧାମରେ) ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଏଠାରେ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବହୁ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯିବା ଉଚିତ୍, ଏଠାରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତେବେ ଶିବବାବା ତ ପରମଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଶିବବାବା ଏହି ଜଣଙ୍କ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମମ୍ମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମମା ଶିବବାବାଙ୍କର ରଥ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକ ରେହେରାକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ସେଠାରେ (ଶାନ୍ତିଧାମରେ) ଲାଗି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବୁଦ୍ଧି ଏଠାରେ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ଏତେ ମଜା ଲାଗିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହାକୁ କୌଣସି ଯାତ୍ରା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ହିଁ ତୁମର ଯାତ୍ରାର ସୀମା କୁହାଯିବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ଏହି ବ୍ରହ୍ମମାବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖୁଥିବ କାରଣ ସ୍ଵାତ୍ମକ ଭିତରେ ଶିବବାବା ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଉପରକୁ ଯିବାର ଅଭିସ୍ଵାସ ଛାଡ଼ିଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସେଠାରେ ମନେ ପକାଅ, ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗ ସେଠାରେ ଲଗାଅ । କେତେକ ବୋକା ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ବସି ଦେଖୁଥିବୁ । ଆରେ, ତୁମକୁ ବୁଦ୍ଧି ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଶିବବାବା ତ ସର୍ବବଦା ଏହି ରଥରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ଆସି କେବଳ ସେବା କରିବେ । ରଥରେ ବସି ସେବା କରି ପୁଣି ଚାଲିଯିବେ । ବଳଦ ଉପରେ ସରବଦା ବସି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସେଠାରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି, ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକର ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସେଠାରେ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ଠିକ୍ ରାସ୍ତା ଧରିବା ଉଚିତ୍ । ନଚେତ୍ ବାରମ୍ବାର ରାସ୍ତାରୁ ଡଳକୁ ଖସିଯିବ । ଶିବବାବା ତ ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଶିବବାବା ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ନ ରହିବେ ତେବେ ତୁମେ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବ ? ଇଏ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇପାରିବେ, ତେଣୁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ କେତେବେଳେ ରହୁଛନ୍ତି, ପୁଣି କେତେବେଳେ ରହୁନାହାନ୍ତି । କେତେବେଳେ ପୁଣି ଆରାମ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ମନେ ପକାଅ ।

କେବେ-କେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବିଚାର ଆସୁଛି— ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଆଦିର ଦିନରେ ଯେଉଁ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇଥିଲି ତାହା ହିଁ ଯାଇ ଶୁଣାଇବି । ତୁମେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କହିପାରିବ ଯେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେତିକି ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲୁ, ସେତିକି ହିଁ ନେବୁ । ତେବେ ଶିବବାବାଙ୍କର ନାମ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ଏପରି କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମନେ ପଡ଼ିବେ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ହିଁ ପରିଚୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ, କେବଳ ଏହାଙ୍କୁ ହିଁ ବସି ଦେଖୁଥିବ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି— ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ନଚେତ୍ ବହୁତ ପାପ ହେବ । ତୁମକୁ ନିରନ୍ତର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ନଚେତ୍ ବିକର୍କ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ ବଡ଼ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଅଟେ । ଏହା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଭୋଜନ କରିବା ସମୟରେ ପ୍ରଥମେ ମନେପକାଇଲୁ ପୁଣି ଭୁଲିଗଲ, ତା’ପରେ ଆଉ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ନରହି ଖାଇବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିବ । ନା, ତୁମକୁ ସବୁବେଳେ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତୁମକୁ କ’ଣ ସହଜରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିଯିବ କି । ସେଥିପାଇଁ ତ କୋଟି-କୋଟି ଘିଳାମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ୮ ରତନ ପାସ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମଣ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ବିଶାଳ ମାଲିକ ହେବା, ଏହା ତ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନଥାଏ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକର ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନଥିଲା । ଏବେ ଖିଆଲ ଆସୁଛି ଯେ, ୮୪ ଜନ୍ମ କାହାକୁ ମିଳୁଛି ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଯିଏ ପ୍ରଥମେ ଆସୁଛନ୍ତି ସିଏ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ବିଚାର ସାଗର ମନଥନ କରିବାର କଥା । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି— ହାତ ଦ୍ଵାରା କର୍କମ କର, ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯଦିଓ କର୍କମଧନ୍ଦା ଇତ୍ୟାଦି କର, କିନ୍ତୁ ନିରନ୍ତର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଯାତ୍ରା । ତୀରଥକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଫେରିବାର ନାହିଁ । ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ତୀରଥ କରିଥାନ୍ତି, ବରତ୍ତମାନ ତୀରଥସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅପରିଷ୍କାର ହୋଇଗଲାଣି । ନଚେତ୍ ତୀରଥ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ କେବେ ବେଶ୍‌ସାଲକ୍ଷ୍ୟ ନଥାଏ । ଏବେ କେତେ ଉନ୍ନତତାର ହେଉଛି । ଜଣେ ହେଲେ କେହି ଗ୍ରେଷ୍ଟତାରୀ ନାହାନ୍ତି । ତୁରନ୍ତ ଗାଳି ଦେବାରେ ଲାଗିପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଆଦି ଯଦି ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି, କାଲି ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଆସନରୁ ବାହାର କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ମାୟାର ଅଧୀନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । କେବଳ ପଞ୍ଚା ଏକାଠି କରିବେ । ଘର ତିଆରି କରିବେ । ଧନ ପାଇଁ ଚୋରୀ କରିବାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଲାଗି ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ସାଞ୍ଚରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛ । ତେଣୁ ତୁମର ତାହା ହିଁ ମନେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଧାରଣା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସେହି ଅନୁସାରେ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ମୁରଲୀ ଲେଖି ପୁଣି ଏହାର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମକୁ ତ ବହୁତ ଫୁରସତ ମିଳୁଛି । ରାତ୍ରିରେ ତ ବହୁତ ଫୁରସତ ମିଳିଥାଏ । ରାତ୍ରି ଉଜାଗର ହେଲେ ଅଭିସ୍ଵାସ ହୋଇଯିବ । ଯିଏ ସତ୍ତ୍ଵ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତାର ଆଖି ସାଞ୍ଚେ ଖୋଲିଯିବ । ବାବା ନିଜର ଅନୁଭବ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କିପରି ରାତିରେ ତାଙ୍କର ଆଖି ଖୋଲିଯାଏ । ଏବେ ତ ନିଦ୍ରା ପାଇଁ ଆହୁରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ହଁ, ସ୍ଵପ୍ନ କାମ କରିବା ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଶରୀର ଥକିଯାଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କର ରଥ ଦେଖ କେତେ ପୁରୁଣା । ବିଚାର କର, ବାବା ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସି କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି! ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପରିଶ୍ରମ କରୁଥିଲେ ଏବେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଶରୀର ସହିତ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ’ ଅଧାକଳ୍ପ ବହୁତ ଆରାମ କରିଛି, ମୋତେ କିଛି ବି ଖିଆଲ କରିବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ଖିଆଲ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଦୟାର ସାଗର ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଇଛି । ବାବା ଜ୍ଞାନର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସାଗର ତ ଗୋଟିଏ । ଏହାକୁ ପୁଣି ବିଭାଜିତ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଆଉ କେହି ପଢ଼ାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କାହା ସହିତ ଝଗଡ଼ା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଯଦି କେହି କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ଶୁଣି-ନଶୁଣିଲା ଭଳି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସହନଶୀଳ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସତଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ନିଜର ରେଢ଼ିଷ୍ଟରକୁ ଖରାପ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ କ୍ଷମା ମାଗିନେବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କୁ ପରମଧ୍ୟାମରେ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ବରଦାନ:- ଦୂରେଇ ରହିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସହନଶୀଳତାର ଅବତାର ହୁଅ । କେତେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସହନଶୀଳତା ବହୁତ କମ୍ ଥାଏ ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଚେହେରା ବୁହୁତ ଜଳାଦି ଉଦାସ (ମୁତ୍ ଅଫ୍) ହୋଇଯାଏ, ତେଣୁ ସେମାନେ ବ୍ୟସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ସ୍ଥାନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି ନଚେତ୍ ଯାହାଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିଅନ୍ତି । ନିଜକୁ ବଦଳାନ୍ତି ନାହିଁ ବରଂ ତାଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ସ୍ଥାନକୁ ଅଥବା ଅନ୍ୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିଅ, ସହନଶୀଳତାର ଅବତାର ହୋଇଯାଅ, ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ନିଜକୁ ଖାପ ଖୁଆଇ ଚଳିବା ଶିଖ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପରମାର୍ଥଙ୍କ ଆଧାରରେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାରକୁ ସହଜ କରିଦେବା ହିଁ ଯୋଗୀ ଆତ୍ମାର ଲକ୍ଷଣ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***